

A Pécsi Ítéltábla a felperes neve Nyugat-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága (ügyintéző: dr. Nagy Norbert jogtanácsos fél címe 3) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - a dr. Fodor Zoltán Sándor ügyvéd (fél címe 1) által képviselt **I.rendű alperes neve** (címe) I. rendű, a **II.rendű alperes neve** (címe) II. rendű és **III.rendű alperes neve** (címe) III. rendű alperesek ellen szerződés hatálytalanságának megállapítása iránt indított perében a Zalaegerszegi Törvényszék 2014. szeptember 25. napján kelt, 5.P.20.334/2014/5. számú ítélete ellen a felperes által 6. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja az alábbiak szerint:

Megállapítja, hogy:

- az I. rendű alperes, mint eladó és II. rendű alperes, mint vevő által 2011. május 30. napján megkötött, a **L XXX** helyrajzi számú, természetben a **L, P. S** u. 00. szám alatt található, „épület, udvar” megnevezésű ingatlan 1/1 arányú tulajdoni illetőségére és
- a **L YYY** helyrajzi számú, természetben a **L, P. S** u. 00-1. alatt található, „lakóház, udvar, gazdasági épület” megnevezésű ingatlan 1/1 arányú tulajdoni illetőségére,
- az I. rendű alperes, mint eladó és a II. rendű alperes, mint vevő által 2011. május 30. napján megkötött, a **N ZZZ/A/22** helyrajzi számú, természetben a **N, M** u. 0. 1. em. 1. ajtó alatt található lakásingatlan 1/2 arányú tulajdoni hányadára,
- az I. rendű alperes, mint eladó és a II. rendű alperes, mint vevő által 2011. május 30. napján megkötött, a **B JJJ** helyrajzi számú, természetben a **B, V. M** u. 1. szám alatt található, „hétvégi ház, udvar” megnevezésű ingatlan 1/4 arányú tulajdoni hányadára,
- az I. rendű alperes, mint eladó és a II. rendű alperes, mint vevő által 2011. május 30. napján megkötött, a **T**, zártkert **UUU** helyrajzi számú, „szőlő és gazdasági épület” megnevezésű ingatlan 1/1 arányú tulajdoni illetőségére,
- az I. rendű alperes, mint eladó és a II. rendű alperes, mint vevő által 2011. május 30. napján megkötött, a **T KK** helyrajzi számú, természetben a **T, R. F** u. 00. szám alatt található, „lakóház, udvar, gazdasági épület” megnevezésű ingatlan 1/2 arányú tulajdoni hányadára,
- az I. rendű alperes, mint eladó és a III. rendű alperes, mint vevő által 2011. augusztus 1. napján megkötött, a **T 00/2** helyrajzi számú, természetben a **T, A** u. 00/2. szám alatt található, „lakóház, udvar, gazdasági épület” megnevezésű ingatlan 1/2 arányú tulajdoni illetőségére és

- az I. rendű alperes, mint eladó és a II. rendű alperes, mint vevő által 2012. február 10. napján megkötött, az **XXX-000** forgalmi rendszámú, **F...** típusú, ... alvázszámú és ... motorszámú kishaszongépjármű 1/1 arányú tulajdoni illetőségére

vonatkozó szerződések a felperessel szemben hatálytalanok.

Kötelezi a II. rendű alperest annak tűrésére, hogy

- a **L XXX** helyrajzi számú ingatlan 1/1 arányú tulajdoni illetőségéből,
- a **L YYY** helyrajzi számú ingatlan 1/1 arányú tulajdoni illetőségéből,
- a **N ZZZ/A/22** helyrajzi számú ingatlan ½ arányú tulajdoni illetőségéből,
- a **B JJJ** helyrajzi számú ingatlan ¼ arányú tulajdoni illetőségéből,
- a **T**, zártkert **UUU** helyrajzi számú ingatlan 1/1 arányú tulajdoni illetőségéből,
- a **T KK** helyrajzi számú ingatlan ½ arányú tulajdoni illetőségéből és
- az **XXX-000** forgalmi rendszámú tehergépkocsi 1/1 arányú tulajdoni illetőségéből,

továbbá kötelezi a III. rendű alperest annak tűrésére, hogy a **T 00/2** helyrajzi számú ingatlan ½ arányú tulajdoni illetőségéből

a felperes a **32.636.000** (harminckettőmillió-hatszázharminchatezer) forint összegű követelését végrehajtás útján kielégítse.

A keresetet a fentieket meghaladóan tekinti elutasítottnak.

A felperes elsőfokú perköltség viselésére vonatkozó rendelkezést mellőzi.

Kötelezi az I-II-III. rendű alpereseket egyetemlegesen, hogy fizessenek meg a felperesnek 15 napon belül **1.179.080** (egymillió-egyszázhetvenkilencezer-nyolcvan) forint elsőfokú és **589.540** (ötszáznyolcvankilencezer-ötszáznegyven) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi az I-II-III. rendű alpereseket egyetemlegesen, hogy fizessenek meg a **Magyar** Állam javára, az illetékes állami adóhatóság felhívására - azt ott írt időben és módon - **1.500.000** (egymillió-ötszázezer) forint elsőfokú és **2.500.000** (kettőmillió-ötszázezer) forint másodfokú feljegyzett eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság ítéletében rögzítette, hogy az I. rendű alperes egyéni vállalkozó volt 1993-tól kezdődően, vágóállatok vágásával foglalkozott. A III. rendű alperes az I. rendű gyermeke, a II. rendű alperes pedig a III. rendű alperes és a perben nem álló ifj. I. rendű alperes, az I. rendű alperes másik gyermeke által 2011. május 11.

napjával létrehozott cég. A vágóhíd működtetésére egy külön céget alapítottak, a V... Kft.-t, amelynek a munkavállalója az I. rendű alperes 2011. június 1. napjától.

A felperes jogelődje, az Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal az I. rendű alperesnél 2008-2009. évekre vonatkozóan Áfa adónemben a bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzést tartott 2010-ben, ekkor mindent rendben talált. Ennek ellenére a felperes jogelődjének elnöke a 2010. december 27-én kelt utasításban a 2008. január 1-től 2009. december 31-ig terjedő időszakra az általános forgalmi adónemre vonatkozóan végzett ellenőrzés felüllelőrzését rendelte el. A felüllelőrzés kezdő időpontja 2011. február 14-e volt. A 2011. április 13. napján megtartott meghallgatáson jelen volt az I. és III. rendű alperes is. Ekkor felhívta a felperes az I. rendű alperest annak igazolására, hogy a perbeli időszakban felmerült költségeit, 2008. évben 67.069.401 és 2009. évben 52.800.137 forintot, amelyeket a pénztárányvében nem tüntetett fel, miből fedezte.

A felperes a 2011. augusztus 11. napján kelt és az I. rendű alperes részére 2011. augusztus 23. napján kézbesített határozatában az adózó terhére 32.836.000 forint fizetési kötelezettséget állapított meg, amelyből 16.245.000 forint az Áfa, 11.421.000 forint az adóbírság, 200.000 forint a mulasztási bírság, valamint 4.970.000 forint a késedelmi pótlék. A határozat ellen az I. rendű alperes fellebbezéssel élt, a NAV elnöke azonban az elsőfokú határozatot helybenhagyta. A másodfokú döntés 2011. október 27. napján emelkedett jogerőre. Az I. rendű alperes ezután a jogerős adóhatósági határozat bírósági felülvizsgálatát és annak hatályon kívül helyezését kérte. A Z Törvényssék 7.K.20.400/2012/13. számú ítéletével az I. rendű alperes keresetét elutasította, az ítélet 2012. október 4. napján emelkedett jogerőre.

Az I. rendű alperes mindeközben a vagyona jelentős részét elidegenítette. A 2011. május 30. napján kelt adásvételi szerződéssel a L XXX helyrajzi számú családi házas ingatlant a II. rendű alperesre ruházta 12.000.000 forint vételárért és a L YYY helyrajzi számú ingatlant szintén a II. rendű alperesnek adta el 3.000.000 forint vételárért. Az ingatlanokat jelzálogjog és keretbiztosítéki zálogjog terhelte. 3.000.000 forintot készpénzben kifizetett a vevő, a fennmaradó vételárat 2000. május 31. napjáig vállalta teljesíteni.

Ugyanezen a napon az I. rendű alperes és házastársa, I. rendű alperesné született V. É az $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ arányú közös tulajdonukat képező n ZZZ/A/00 helyrajzi számú lakásingatlant 5.000.000 forintért eladta a II. rendű alperesnek. 1.000.000 forintot a vevő rögtön kifizetett, 4.000.000 forintot 2013. május 31-ig kellett megfizetnie.

Ugyanezeken az I. rendű alperes eladta a II. rendű alperesnek a b 000 - helyesen JJJ - helyrajzi számú ingatlan $\frac{1}{4}$ részét özvegyi joggal terhelten 2.200.000 forint vételárért, amelyből 1.000.000 forintot készpénzben átvett, a hátralékos vételárat 2013. május 31-ig vállalta a vevő megfizetni.

Ugyanezen a napon az I. rendű alperes értékesítette a tótszentmártoni zártkert UUU helyrajzi számú ingatlant a II. rendű alperes részére 200.000 forint vételárért, haszonélvezeti joggal terhelten. A vételár a szerződés aláírásakor készpénzben kiegyenlítésre került.

Ugyanekkor az I. rendű alperes eladta a II. rendű alperes részére a tótszentmártoni **KK** helyrajzi számú ingatlan $\frac{1}{2}$ részét 500.000 forint vételárért, amelyet jelzálogjog és haszonélvezeti jog is terhelt. A helyszínen kifizetésre került 100.000 forint, míg 400.000 forint megfizetésére a vevő 2013. május 31-ig kapott haladékot.

Ugyanazon a napon az I. rendű alperes és házastársa az $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ arányú közös tulajdonukat képező **T** belterület **00/2** helyrajzi számú lakóházas ingatlant eladták a III. rendű alperes részére 2.000.000 forint vételárért. Ebből 500.000 forintot rögtön megfizetett, míg 1.500.000 forint megfizetését 2013. május 31-ig vállalta a vevő. Az ingatlant jelzálogjog terhelte, a fennálló tartozást a vevő átvállalta. Alaki hiányosságok miatt a szerződést újraserkesztették, az új szerződés aláírása 2011. augusztus 1. napján történt meg.

Eladta továbbá az I. rendű alperes a II. rendű alperes részére a tulajdonát képező, **XXX-000** forgalmi rendszámú, **F...** típusú tehergépkocsit, amelyet a **L Zrt.** finanszírozott, oly módon, hogy a II. rendű alperes átvállalta az I. rendű alperesnek a pénzintézet felé fennálló tartozását, annak megfizetéséért ifj. I. rendű alperes kezességet vállalt.

A 7 ingatlan vételárát az I. rendű alperes a korábbi szállítói tartozásai kifizetésére fordította.

Jelenleg az I. rendű alperes olyan csekélyebb forgalmi értékű ingatlanokkal rendelkezik, amelyből a felperes 32.836.000 forintos követelésének megtérülése nem várható. Vállalkozását megszüntette, alkalmazotként dolgozik, a munkabérére vezetett végrehajtás megtérülést nem eredményezett.

Az I. rendű alperesnek a **H Kft.**-vel szemben 6.778.628 forint összegű követelése állt fenn, a kft. azonban felszámolás alá került, az I. rendű alperes pedig hitelezői igényét nem jelentette be.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy a 7 ingatlanra és a gépjárműre megkötött adásvételi szerződések a felperessel szemben hatálytalanok, ezért a II. és III. rendű alperest annak tűrésére kérte kötelezni, hogy a felperes a 32.836.000 forintos követelését végrehajtás útján kielégítse az ingatlanokból és a gépjárműből. Kérte annak megállapítását is, hogy amennyiben az igényelt vagyontárgyakat a II.-III. rendű alperes a per során átruházza, a pertárgy értékéig a II. és III. rendű alperes köteles a saját vagyonával helytállni a felperes követeléséért.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték. Hangsúlyozták, hogy az ügyletkötés időpontjában a felperesnek az I. rendű alperessel szemben követelése nem állt fenn. Ekkor a felperes még nem közölte az I. rendű alperessel az igényének létét, jogcímét és konkrét összegét. Az átruházások visszterhesek voltak és az I. rendű alperesnek egyébként is további 11 db zártkerti ingatlana maradt, valamint jövedelemmel rendelkezik, amelyre végrehajtás vezethető. Emellett bruttó 6.778.628 forint összegű követelése áll fenn a **H Kft.**-vel szemben, amely végrehajtás alá vonható.

Előadták, hogy az I. rendű alperes azért értékesítette ingatlanainak egy részét és a gépkocsit, mert kora és egészségi állapota miatt a továbbiakban nem kívánt már az üzlettel foglalkozni, azt a gyermekeinek adta át. Gyermekei a vágóhidat kft.

társasági formában kívánták üzemeltetni, ehhez hitelt akartak igénybe venni és pályázati lehetőséggel kívántak élni, terveikhez pedig a perbeli vagyontárgyakra szükségük volt.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alpereseknek, mint együttes jogosultaknak 15 napon belül 940.000 forint perköltséget.

Ítéletének jogi indokolásában rögzítette, hogy a Polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (továbbiakban Ptk.) 203.§-ának (1) és (2) bekezdésében írt feltételek nem állnak fenn. A Legfelsőbb Bíróság 5/2011. - helyesen 1/2011. - (V.15.) PK véleménye alapján ugyanis a követelés akkor minősül igénynek, ha az már keresettel érvényesíthetővé válik. Véleménye szerint az Art.14.§-ának (1) bekezdéséből az nem vezethető le, hogy a felperes adóhatóság követelése az adófizetési kötelezettség elmulasztásával áll be, hanem akkor, amikor az adóhatóság konkrét formában kifejezi a kötelezett felé a követelése létét, jogcímét és összegét. Ezért nem fedezetelvonóak azok a szerződések, amelyeket a fizetésre kötelező adóhatósági határozat előtt kötött az I. rendű alperes hozzátartozójával, illetőleg a hozzátartozói által alapított céggel - annak ellenére, hogy a törvényszék is felismerte, komoly motivációja lehetett az adóhatósági vizsgálat az ingatlanok átruházásának. A jóhiszeműség kérdésében azonban nem foglalt állást.

Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben annak a kereseti kérelme szerinti megváltoztatását kérte.

Az Art.14.§-ának (1) bekezdéséből, 26.§-ából, 37.§-ának (1) bekezdéséből és 178.§-ának 4. pontjából levezetve állította, hogy adótartozás az esedékességkor meg nem fizetett adó, és az adófizetési kötelezettség elmulasztásával a felperes követelése az igény állapotába került. E körben hivatkozott a BH2013.12. és BH2014.257. számú eseti döntésekre is. Álláspontja szerint annak nem volt jelentősége, hogy az adóhatóság az I. rendű alperes fizetési kötelezettségét az ügyletek megkötését követően számszerűsítette.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték helyes indokai alapján.

Állították, hogy az I. rendű alperes nem tudta, hogy neki eltitkolt árbevétele lenne, ezt erősítette meg az Áfa befizetését ellenőrző utólagos ellenőrzési eljárás is. Az I. rendű alperessel szemben könyvtechnikai szabálytalanság miatt megállapított adóhiánnyal az I. rendű alperes csak a felüellenőrzést lezáró ellenőrzési jegyzőkönyv 2011. július 14. napján történt kézhezvételekor szembesült. A perben támadott szerződéseket viszont az I. rendű alperes ezt megelőzően kötötte meg, azok ezért nem lehetnek fedezetelvonó jellegűek. Az alperesek tudata értelemszerűen nem foghatta át, hogy ügyleteik egy általuk még nem ismert követelés fedezetét esetleg elvonják.

Hozzá tették továbbá, hogy az I. rendű alperes tulajdonában áll további 11 db ingatlan. A becsérték sem került megállapításra ezzel összefüggésben, így a mai napig nem tisztázott kétséget kizáróan, hogy az I. rendű alperes egyéb vagyona fedezetet nyújt-e a felperes követelésére.

A fellebbezés alapos.

Az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálásának alapjául szolgáló tényeket részben helyesen állapította meg, és helyes jogszabályokat alkalmazott, azonban az azokból levont következtetéssel a másodfokú bíróság nem értett egyet, ezért a Pp.253.§-ának (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta.

Az ítélet tábla azzal pontosítja a törvényszék által megállapított tényállást, hogy a **b** ingatlan helyrajzi száma helyesen **JJJ**.

Az I. rendű alperes az **XXX-000** forgalmi rendszámú, **D** típusú tehergépkocsit - amelynek alvázszáma ... és motorszáma ... - 2012. február 10. napján adta el a II. rendű alperesnek. A kishasznongépjármű az I. rendű alperes tulajdonát képezte, de a vételár megfizetéséhez a **L** Zrt.-től vett fel kölcsönt, az tehát nem lízingelt gépjármű volt (Z Törvényszék 5.P.20.196/2013/7. számú melléklet).

Kiegészíti továbbá a másodfokú bíróság a tényállást azzal, hogy az I. rendű alperes tulajdonában áll még:

- a **B** külterület **000/12** helyrajzi számú ingatlan, becsértéke 289.600 forint, végrehajtási joggal terhelt,
 - a **B** zártkert **0000** helyrajzi számú ingatlan, becsértéke 250.000 forint, özvegyi joggal és végrehajtási joggal terhelt,
 - a **T** külterület **00/6** helyrajzi számú ingatlan 215/1509-ed része 43.000 forint becsértékkal, végrehajtási joggal terhelt,
 - a **T** külterület **000/2** helyrajzi számú ingatlan 82/330-ad része, becsértéke 16.400 forint, végrehajtási joggal terhelt,
 - a **T** külterület **000/24** helyrajzi számú ingatlan 1/1 arányban, becsértéke 179.100 forint, végrehajtási joggal terhelt,
 - a **T** külterület **000/2** helyrajzi számú ingatlan $\frac{1}{4}$ része, becsértéke 6.390 forint,
 - a **T** külterület **000/3** helyrajzi számú ingatlan 137/412 része, becsértéke 27.400 forint,
 - a **T** külterület **000/11** helyrajzi számú ingatlan 63/225 része, becsértéke 12.600 forint,
 - a **T** külterület **000/1** helyrajzi számú ingatlan 94/466 része, becsértéke 18.800 forint,
 - a **T** külterület **000/1** helyrajzi számú ingatlan 125/502 része, becsértéke 25.000 forint,
 - a **T** zártkert **000** helyrajzi számú ingatlan 1/1 arányú része özvegyi joggal és végrehajtási joggal terhelt, becsértéke 74.100 forint,
- a becsérték mindösszesen: 942.390 forint (Z Törvényszék 5.P.20.334/2014/4. számú jegyzőkönyv és 4/A/V. számú melléklete).

Az így kiegészített tényállásra is figyelemmel az ítélet tábla lényegében a felperes jogi álláspontját osztotta.

Az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (Art.) 14.§-ának (1) bekezdés *b)*, *c)* és *d)* pontja értelmében az adózó - így az I. rendű alperes is - az adó megállapítása és megfizetése érdekében köteles a jogszabályban vagy e törvényben előírt adómegállapításra, bevallásra, illetve adófizetésre és adóelőleg fizetésére.

Az Art.26.§-a szerint az I. rendű alperesnek, mint önadózónak az általános forgalmi adót magának kellett volna megállapítania, bevallania és megfizetnie.

Az Art.37.§-ának (1) bekezdése alapján az adót a törvényben előírt időpontban (esedékesség) kell megfizetni.

Az Art.178.§-ának 4. pontja értelmében pedig az esedékességkor meg nem fizetett adó adótartozásnak minősül.

Amennyiben tehát az adózó - a jelen esetben az I. rendű alperes - határidőben nem fizette meg az Áfát, úgy a NAV igénye már az Áfa befizetésének végső határidejében fennállt - függetlenül attól, hogy annak konkrét létét, jogcímét és összegét közölte-e az adóhatóság az I. rendű alperes adózóval. Az adóhiányt a NAV 2011. augusztus 11. napján kelt határozata állapította meg. A befizetni elmulasztott Áfa pontos összegét e határozat sem tudta megállapítani, csak becsléssel határozta meg az I. rendű alperes által kifizetett költségek alapján.

Az I. rendű alperes nem számolt el pénztárkönyvében 2008. évben 67.069.401 forint, míg 2009. évben 52.800.137 forint költséget, amelyeket a számlák tanúsága szerint kifizetett élő sertés vásárlására, húsvizsgálati díjra, közüzemi díjakra, bérköltségre, banki hitelkamatokra, illetve pénztárbevételei hiányként állt fenn. Az I. rendű alperes az adóhatósági határozatban is rögzítettek alapján saját maga is elismerte, hogy könyvelése nem tükrözte a valóságot, hiszen nem könyvelte le teljes körűen a kiadásait. Állította, hogy kiadásait a szintén le nem könyvelt tőkebetétjéből fedezte. Ennek ellenére tény, hogy könyvelése nem felelt meg a valóságban történt gazdasági eseményeknek. A 90.000.000 forint készpénz meglétét a NAV irreálisnak tartotta, annak forrását az I. rendű alperes igazolni nem tudta.

Ezért az adóhatóság az Art.108.§-ának (1), (2), (3) bekezdése és (5) bekezdése alapján a becslés módszerét alkalmazta a be nem vallott és meg nem fizetett bevétel meghatározására. A felperes a becslés módszere során az adózóra nézve kedvezőbb módon nem számolt haszonkulccsal, csak az adózó kiadásainak fedezeteként valószínűsítette a bevétel nagyságát. Ebből következően az Általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (Áfa tv.) 55.§-ának (1) bekezdésére, 61.§-ának (1), (2) és (3) bekezdésére is figyelemmel a felperes 2008. évben összesen 13.414.000 forintban, 2009. évben összesen 11.535.000 forintban állapított meg az adózó terhére általános forgalmi adó eltérést - 2008. évre negyedévi, 2009. évre pedig havi bontásban levezette a felülellenőrzés által az adózó terhére megállapított adókülönbözeteiből az adófolyószámlára könyvelendő tételeket. Az Áfa bevallás és Áfa befizetési kötelezettségét ugyanis 2008. évben negyedéves, 2009. évben havi időközönként kellett volna teljesítenie az I. rendű alperesnek.

Mivel az I. rendű alperes az Áfát a 2008-2009. évekre vonatkozóan az esedékességgel nem vitásan nem fizette meg, ezért az Art.165.-172.§-aiban írt jogkövetkezményeket kellett vele szemben alkalmazni.

Az Art.165.§-ának (1) és (2) bekezdése alapján a késedelmi pótlék az adó késedelmes megfizetése esetén az esedékesség napjától jár, annak mértéke minden naptári nap után a felszámítás időpontjában érvényes jegybanki alapkamat kétszeresének 365-öd része. Adóhiány esetén az Art.170.§-ának (1) bekezdése alapján adóbírságot kell fizetni, amelynek mértéke az adóhiány 75%-a, ha az adóhiány a bevétel eltitkolásával, a bizonylatok, könyvek, nyilvántartások meghamisításával, megsemmisítésével függ össze.

Az Art.172.§-ának (1) bekezdés e) pontja alapján a magánszemély adózó 200.000 forintig, más adózó 500.000 forintig terjedő mulasztási bírsággal sújtható, ha e jogszabályban előírt nyilvántartások vezetését elmulasztja.

Az Art. szerint alkalmazható jogkövetkezmények közül kizárólag a mulasztási bírság 200.000 forintos összege függ az adóhatóság mérlegelésétől, az egyéb szankciók, így az adóbírság és késedelmi pótlék kiszabása kötelező, az a befizetni elmulasztott Áfa mértékéhez igazodik, abból kiszámítható.

A jogkövetkezmények elkerülésének egyetlen módja lett volna: ha az adóhatóság ellenőrzésének megkezdését megelőzően az I. rendű alperes feltárja, hogy az adó alapját vagy az adót nem a jogszabálynak megfelelően állapította meg, és bevallását önellenőrzéssel módosítja a valóságnak megfelelően.

A fentiekből az következik, hogy még ha az I. rendű alperessel az adóhatóság nem is közölte az adásvételi szerződések megkötésének időpontjában, hogy követelése van vele szemben, valamint annak mi a konkrét jogcíme és összege, az I. rendű alperesnek magának is tudnia kellett, hogy milyen mértékű, a könyvelésében nem szerepeltetett bevétellel nem tud elszámolni, annak mekkora lett volna az Áfa tartalma, és az Áfa be nem fizetése miatt a jogszabályban meghatározott mérték alapján mekkora az adóbírság és a késedelmi pótlék.

A felperes igényének keletkezésével összefüggésben annak nem volt jelentősége, hogy konkrétan mikor közölte a felperes az I. rendű alperessel szemben, hogy igényét érvényesíteni kívánja (2011. augusztus 23.). Igényét ugyanis az elévülési határidőn belül bármikor közölhette, és érvényesíthette a felperes I. rendű alperessel.

A 2011. május 30. napján megkötött adásvételi szerződések tehát a felperes igényének keletkezését követően jöttek létre. Ráadásul az XXX-000 forgalmi rendszámú, D típusú tehergépkocsi adásvételi szerződése pedig 2012. február 10-én kelt. E szerződés még az elsőfokú bíróság gondolatmenetét követve sem minősíthető a felperessel szemben hatályosnak.

A Ptk.203.§-ának (1) és (2) bekezdése értelmében ugyanis az a szerződés, amellyel harmadik személy igényének kielégítése alapját részben vagy egészben

elvonták, e harmadik személy irányában hatálytalan, ha a másik fél rosszhiszemű volt vagy reá nézve a szerződésből ingyenes előny származott. Ha valaki hozzátartozójával, vagy ha a jogi személy tagjával vagy vezető tisztségviselőjével, illetve annak hozzátartozójával köt ilyen szerződést, a rosszhiszeműséget és az ingyenességet vélelmezni kell.

A III. rendű alperes az I. rendű alperesnek a gyermeke, azaz hozzátartozója. A II. rendű alperes pedig olyan személy, amelynek a szerződéskötés időpontjában vezető tisztségviselője volt ifj. I. rendű alperes, az I. rendű alperes gyermeke. Így a II. rendű alperessel kötött szerződés is a hozzátartozóval kötött szerződéssel esik egy tekintet alá. Vagyis a II. és III. rendű alperesek esetében az ingyenességet és rosszhiszeműséget vélelmezni kell.

Az elsőfokú bíróság megfelelő tájékoztatást adott a feleknek a Pp.3.§-ának (3) bekezdése szerinti bizonyítási teherről, illetve bizonyítási kötelezettségről, azaz arról, hogy az alpereseket terheli annak bizonyítása a vélelemmel szemben, hogy a szerződések visszterhesek voltak és a szerződést kötő felek jóhiszeműen jártak el.

Az adásvételi szerződések tartalma szerint a szerződések visszterhesek voltak, a II. és III. rendű alperesek a vételár ellenében jutottak hozzá az I. rendű alperes tulajdoni illetőségeihez. Erre a következtetésre jutott a törvényszék is helyesen, a szerződések visszterhességét a felperes sem vitatta. A szerződések fedezetelvonó jellegét a jóhiszeműség hiányára alapította. Ebben a körben az elsőfokú bíróság nem foglalt állást.

A rendelkezésre álló adatok alapján az ítéletábra megállapította, hogy a rosszhiszeműség vélelmét az alperesek megdönteni nem tudták. Sőt, minden peradat abba az irányba mutat, hogy a II. és III. rendű alperesek tudomással bírtak arról, hogy az I. rendű alperesnek a felperessel szemben nagy összegű, vélhetőleg máshonnan be nem hajtható követelése áll fenn.

Ezt támasztja alá az a körülmény, hogy a perbeli követelés alapját képező adóhiány feltárása során, 2011. április 13. napján tartott meghallgatáson az I. rendű alperes mellett gyermeke, a III. rendű alperes is jelen volt, így a 119.869.538 forint összegű kiadás fedezetének forrására irányuló kérdéseket hallotta, és azt is tapasztalhatta, hogy édesapja e kiadások fedezetére választ adni nem tudott. E körülményből már sejthető volt, hogy a közel 120.000.000 milliós nagyságrendre tekintettel nagy összegű fizetési kötelezettséget fog megállapítani az adóhatóság az I. rendű alperessel szemben, a korábban mindent rendben találó ellenőrzés dacára. Ahogy arra a törvényszék is utalt, nyilvánvaló, hogy az ingatlanátruházásoknak komoly motivációja lehetett az ismételt adóhatósági vizsgálat.

Gyanút ébresztő volt az a körülmény is, hogy annak ellenére, hogy az I. rendű alperes saját nyilatkozata szerint belefáradt az üzletbe, kora és egészségi állapota miatt adta át gyermekeinek a vállalkozást, mégis ugyanott dolgozik, a gyermekei által alapított cég alkalmazásában. Ha pedig az I. rendű alperes valóban belefáradt a tevékenységbe, úgy a b nyaralót és szőlőt nem kellett volna eladnia - ezek éppen a kikapcsolódását szolgálhatnák.

Továbbá az alperesek magyarázata, miszerint az ingatlanokra az újonnan alapított cégek működtetéséhez szükséges pályázat feltételei miatt volt szükség, szintén nem nyugodott szilárd alapokon. A pályázat benyújtásához, illetőleg banki kölcsön felvételéhez saját ingatlantulajdonra nincs szükség, idegen, harmadik személy tulajdonában álló ingatlan is elegendő fedezetigazoláshoz.

Mindemellett a vágóhíd üzemeltetéséhez nyilvánvalóan nem volt szükség lakásingatlanra, b nyaralóra, szőlőre, családi házra, csupán a vágóhídként működő üzem területére és annak felépítményére.

Utal arra az ítéletre, hogy az ingatlanok értékesítésének indokoltsága körében kétséget ébresztő az a körülmény, hogy a cég a megvásárolt n lakásingatlant bérbe adta ifj. I.rendű alperes bérlőnek, aki korábban is az ingatlanban lakott, és aki egyúttal a cég törvényes képviselője is volt.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az alperesek az adásvételi szerződések rosszhiszeműségének vélelmét megdönteni nem tudták. Ezért a perbeli hét ingatlanra és egy gépjárműre vonatkozó adásvételi szerződések fedezetelvonó jellege kétségtelenül fennáll.

Az alperesek hivatkozása kapcsán leszögezi a másodfokú bíróság, hogy a fedezetelvonó szerződés minden feltétele megállapítható a jelen esetben. A szerződések a felperes kielégítési alapját nagyobb részben elvonták. Kétségtelen, hogy munkaviszonyban áll az I. rendű alperes, azonban a felperes 32.836.000 forintos követelése a munkabérre vezethető végrehajtással csak aránytalanul hosszú idő múlva lenne behajtható. A felperes életkorára és saját nyilatkozata szerint megromlott egészségi állapotára tekintettel pedig előfordulhat, hogy az behajthatatlan lenne.

Emellett a felperes nyilvántartása szerint 11 ingatlannal rendelkezik az I. rendű alperes, azonban az ingatlanok összértéke szintén olyan csekély a felperes követeléséhez viszonyítva, hogy a részbeni behajthatatlanság feltétele továbbra is fennáll. A felperes a 2014. február 3. napján kelt és az elsőfokú eljárás irataihoz 4. sorszám alatt csatolt határozatban már rögzítette a 11 ingatlan megnevezését, az I. rendű alperes tulajdoni arányát és becsértékét, mindösszesen 942.390 forintban. Ezt a becsértéket a másodfokú eljárás során benyújtott kimutatásban a felperes 941.390 forintra csökkentette. Ugyanakkor az I. rendű alperes saját előadása szerint olyan vagyontárgy, amelyből a felperes a követelését behajthatná, nem maradt (Z Törvényszék 5.P.20.196/2013/8. számú jegyzőkönyv 3. oldal). Mivel pedig a H Kft.-vel szemben fennálló követelését a felszámolási eljárás során nem érvényesítette, annak megtérülésére esély sincs a Csődtörvény vonatkozó rendelkezései szerint (Csődt.37.§-ának (2) bekezdése).

A perbeli szerződések tehát a felperes követelésének fedezetét vonták el. Ebből következően a szerződések a felperessel szemben hatálytalanok. Ezért kötelesek az ingatlan tulajdoni illetőségeket, illetőleg gépjármű tulajdonjogát megszerző II. és III. rendű alperesek annak tűrésére, hogy a felperes a végrehajtási eljárásban az I. rendű alperessel szemben fennálló követelését kielégítse.

Ugyanakkor a fent írtak szerint a felperes kereseti követelésének nem az egésze, hanem a 200.000 forint adóbírsággal csökkentett része, 32.636.000 forint volt esedékes a fedezetelvonó szerződések létrejöttekor. Ezért 200.000 forintig alaptalannak találta a másodfokú bíróság a felperes követelését, e körben a keresetet elutasította.

Nem volt továbbá jogszabályi lehetőség arra, hogy a II. és III. rendű alpereseket a fedezetelvonó szerződés megkötése miatt készfizető kezesség vállalására kötelezze a bíróság. Ebben a vonatkozásban is el kellett utasítani a keresetet.

A felperes lényegében pernyertes lett, ezért a Pp.78.§-ának (1) bekezdése alapján az alperesek kötelesek viselni a felperes perköltségét a Pp.82.§-ának (1) bekezdése értelmében egyetemlegesen.

A felperes képviselőjének munkadíját az elsőfokú eljárásra 1.179.080 forintban, míg a másodfokú eljárásra 589.540 forintban állapította meg a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§-ának (2) bekezdése, valamint (5) bekezdése alapján.

A pernyertes felperes illetékmentessége folytán feljegyzett 1.500.000 forint elsőfokú és 2.500.000 forint másodfokú eljárási illetéket az alperesek kötelesek megfizetni külön felhívásra a Magyar Állam javára az Itv.74.§-ának (3) bekezdése folytán alkalmazandó 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§-ának (2) bekezdése szerint.

P é c s , 2015. március 10.

dr. Döme Attila s.k. a tanács elnöke, dr. Vogycska Petra s.k. előadó bíró, Gáspárné dr. Baranyabán Judit s.k. bíró